

næret en saadan Frygt, er vi tilfredse baade med den lille Nedsættelse, der er sket med Hensyn til Ligningskvantumet, og den lille Forøgelse af Forbeholdsrätten i de Tilfælde — jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det kun er i de Tilfælde —, hvor man gaar en Landbruger saa nær, at han kun har Hestefoder og Saasæd, det maa i hvert Fald være tilbage for en Landbruger, og større synes Forbeholdsrätten mig ikke at være. Jeg bringer her i Erindring — det har dog vistnok nogen Interesse for dette Ting — det Tilfælde, som den højtærede Indenrigsminister gav i Landstinget om, at Landbrug, som man gik saa nær, kunde der være Tale om at give Adgang til at købe fra Statens Lagre ud over det Kvantum, her omtales. Endvidere maa jeg bringe i Erindring en Udtalelse af den ærede Ordfører i Landstinget (Ole Hansen); som for Resten nøje faldt sammen med en Udtalelse, jeg fremsatte ved Sagens Behandling her, nemlig den, at hvis Høstudsigterne bliver af lignende Art som dem, vi havde i 1917, maatte Sagen gøres til Genstand for nye Overvejelser, og dette bekræftede Indenrigsministeren i Landstinget.

Det var blot for at tage dette Forbehold overfor den ærede Ordførers Udtalelser, at jeg ønskede at gøre denne Bemærkning; i øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Ellinger: Jeg kan naturligvis ganske slutte mig til de Ønsker, som den ærede Ordfører (N. Frederiksen) udtalte med Hensyn til Høsten 1918. Som det fremgaar af Betænkningen, kan jeg ikke tilraade Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag, da det Ligningsgrundlag, hvorpaa det bygger, efter vor Mening ikke er tilfredsstillende, men det har vi jo haft Lejlighed til at debattere under den foregaaende Behandling. Imidlertid erkender vi det højst ønskelige for Landbruget i, at denne Sag afgøres før Saatid, og kan vi saaledes end ikke anbefale at stemme for Lovforslaget og heller ikke selv stemme for det, vil vi dog ikke stemme imod, men vil undlade at stemme, naar Sagen kommer til endelig Afgørelse her.

Jacob Christensen: Jeg maa ligesom den ærede Ordfører (N. Frederiksen) beklage, at Landstinget har indført Ændringer i det af Folketinget vedtagne Forslag. Jeg beklager det saa meget mere, som det sikkert vil betyde en betydelig Merudgift for Statskassen. Naar man fulgte den

Forhandling, som førtes i det andet høje Ting, blev man ret hurtigt klar over, at man der saa godt som udelukkende hæftede sin Opmærksomhed ved Varetagelsen af de store Landbrugeres Interesser. De mindre Landbrugeres Tarv havde man aabenbart ikke megen Interesse for, i alt Fald forstod man saa at skjule det. Man mente tværtimod, at de var særlig gunstigt stillede ved dette Forslag, og at det derfor gjaldt om at vinde saa mange nye Fordele for det store Landbrug som vel muligt. Den mest øjensynlige Fordel, som man straks bemærker i de af Landstinget vedtagne Ændringer, er den Nedsættelse af Ligningen, som har fundet Sted. Det er nemlig saadan, at samtidig med, at man krævede Ligningen nedsat, forsikrede man fra samme Side, at man var stærkt optaget af at skulle skaffe det nødvendige Korn i Vareudvekslingsøjemed. Det vil altsaa sige, at naar man faar denne Nedsættelse af 100,000 Tønder i Ligningen, er det, fordi man hellere vil sælge disse 100,000 Tønder til en højere Pris, nemlig af 5 Kr. pr. Tønde. Det er $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som det store Landbrug alene ved dette Ændringsforslag indkasserer, saa der er jo slet ingen Tvivl om, at Hensigten med det har været at skaffe saa meget som muligt i Gevinst til det store Landbrug, skønt man skulde synes, at de Priser, som var fastsatte i Forslaget i Forvejen, ydede det store Landbrug tilstrækkeligt. Jeg tillod mig ved Lovforslagets første Behandling i dette Ting at minde om en Udtalelse af en Repræsentant oppe i det andet høje Ting, nemlig Landstingsmand Sonne. Da et andet Spørgsmaal var til Behandling, advarede han Landbruget imod at søge at drive Priserne paa sine Produkter alt for højt op, da det let kunde blive farligt — han kaldte det for Styverfængeri. Jeg skal indrømme, at efter at jeg har hørt Landstingsmanden tale Sukkerroedyrkernes Sag oppe i det andet Ting i Gaar eller i Dag, hvornaar det var, tror jeg ikke, jeg oftere vil henvisse til denne Udtalelse. Jeg tror ogsaa, at den ærede Landstingsmand for Fremtiden skal lade være at fremsætte saadanne Udtalelser, thi hvis det er Styverfængeri, tror jeg, han selv i højeste Grad har gjort sig skyldig i Styverfængeri ved sine Udtalelser. Hans Bestræbelse gik nemlig fra først til sidst ud paa at værne om Sukkerroedyrkernes Interesser, at skaffe Priserne højere op. Det forekommer mig noget mærkeligt, at han paa den Maade selv gav et daarligt Eksempel, skønt han havde